Acesta este document finalizat
Cod ECLI ECLI:RO:TBGRJ:2017:004.000073
Cod operator 2442/2443
Dosar nr. 5992/318/2015*

ROMÂNIA
TRIBUNALUL GORJ
SECŢIA A II-A CIVILĂ
Decizia nr. 73/2017
Şedinţa publică de la 07 Februarie 2017
Completul compus din:
PREŞEDINTE Antoaneta Lotica Tîlvescu
Judecător Gheorghiţa Eftenoiu
Grefier Adela Liana Lincă

Pe rol fiind judecarea apelurilor declarat de apelanta contestatoare [redacted] SRL şi apelanta intimată AGENŢIA NAŢIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ prin DIRECŢIA GENERALĂ ANTIFRAUDĂ FISCALĂ 4 TÂRGU JIU, apelanta DGRFP CRAIOVA prin AJFP GORJ, împotriva sentinţei civile nr.5035 din 9.07.2015, pronunţată de Judecătoria Tg-Jiu, având ca obiect contestaţie la executare SUSPENDARE EXECUTARE.

La apelul nominal făcut în şedinţa publică au lipsit părţile, apelanta contestatoare [redacted] fiind reprezentată de avocat Berindea Corina.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul oral al cauzei de către grefierul de şedinţă, s-au constatat depuse la dosar raportul de expertiză şi răspunsul la obiecţiunile formulate la raportul de expertiză întocmit în cauză de expertul desemnat de instanţă, după care constatând că nu mai sunt cereri de formulat s-a acordat cuvântul;

Avocat Berindea Corina, pentru apelanta contestatoare, a solicitat admiterea apelului, anularea sentinţei şi rejudecând cauza, admiterea contestaţiei la executare, iar pe cale de consecinţă, anularea deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii şi a procesului-verbal de sechestru asigurător pentru bunuri mobile emise de DRAF 4 Tg-Jiu, cu obligarea intimatelor pârâte la plata cheltuielilor de judecată şi respingerea apelului declarat de DGRFP Craiova prin AJFP Gorj, ca nefondat.

TRIBUNALUL,

Asupra apelurilor de faţă:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgu Jiu sub nr. 5992/318/2015, contestatoarea [redacted] SRL în contradictoriu cu intimatele AGENŢIA NAŢIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ PRIN DIRECŢIA GENERALĂ ANTIFRAUDĂ FISCALĂ 4 TÂRGU JIU şi DIRECŢIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANŢELOR PUBLICE CRAIOVA PRIN ADMINISTRAŢIA FINANŢELOR PUBLICE GORJ a solicitat anularea Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. 1TGJ3417 emisă la data de 17.04.2015, de Direcţia Regională Antifraudă Fiscală 4 Tg-Jiu, anularea Procesului-verbal de sechestru asigurător pentru bunuri mobile nr. GJ58766 din 17.04.2015, emis de Administraţia Judeţeană a Finanţelor Publice Gorj , Serviciul Colectare şi Executare Silită Persoane Juridice, anularea Procesului-verbal nr. 870 din 17.04.2015, emis de către Direcţia Regională Antifraudă Fiscală 4 Tg-Jiu, anularea Procesului-verbal nr 950 din data de 27.04.2015, emis de către Direcţia Regională Antifraudă Fiscală 4 Tg-Jiu, suspendarea executării acestor măsuri până la soluţionarea prezentei contestaţii la executare, în temeiul art. 718, alin. 1, Cod procedură civilă, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentinţa civilă nr.5035 din 09.07.2015 pronunţată de Judecătoria Tg.Jiu în dosarul nr. 5992/318/2015 a fost respinsă excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a DGRFP Craiova şi a AJFP Gorj.

A fost admisă excepţia inadmisibilităţii capătului de cerere privind anularea proceselor verbale nr. 870/17.04.2015 şi nr. 950/27.04.2015 şi în consecinţă, respinge acest capăt de cerere ca inadmisibil. A fost admisă in parte contestaţia la executare privind contestatoarea [redacted] SRL cu sediul în Mun. Târgu-Jiu, [redacted], jud. Gorj, înmatriculată la Registrul Comerţului sub nr. [redacted], având CIF nr [redacted] în contradictoriu cu intimatele AGENŢIA NAŢIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ PRIN DIRECŢIA GENERALĂ ANTIFRAUDĂ FISCALĂ 4 TÂRGU JIU cu sediul în Tg-Jiu, str. Islaz, nr. 2, CP 210107, jud. Gorj şi DIRECŢIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANŢELOR PUBLICE CRAIOVA PRIN ADMINISTRAŢIA FINANŢELOR PUBLICE GORJ cu sediul în Tg-Jiu, Str. Siret, nr. 6, jud. Gorj. A fost desfiinţată parţial decizia de instituire a măsurilor asigurătorii nr. AFGJ3417/17.04.2015 emisă de DRAF4 Târgu Jiu şi procesul verbal de sechestru asigurător bunuri mobile nr. GJ 58766/17.04.2015 emis de AJFP Gorj până la concurenţa sumei de 95.120 lei. S-a luat act de renunţarea la capătul de cerere privind suspendarea executării măsurilor asigurătorii. Au fost obligate pârâtele, in solidar la plata sumei de 800 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunţa această sentinţă, prima instanţă a respins excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a Administraţiei Judeţene a Finanţelor Publice Gorj şi a DGRFP Craiova cu următoarea motivare: potrivit art. 36 Cod procedură civilă, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părţi şi subiectele raportului juridic litigios astfel cum acesta este dedus judecăţii, iar potrivit art. 56 alin. 2 Cod procedură civilă, pot sta in judecată asociaţiile, societăţile sau alte entităţi fără personalitate juridică dacă sunt constituite potrivit legii.

Având in vedere că atât AJFP Gorj cât şi DGRFP Craiova sunt constituite potrivit legii, având aparat propriu şi organe proprii de conducere, au capacitate de folosinţă pentru a sta in proces ca organe emitente a actelor atacate (Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii şi Procesul verbal de sechestru asigurător pentru bunuri mobile), s-a reţinut că au calitate procesuală pasivă.

Referitor la a doua excepţie invocată de intimate, respectiv excepţia inadmisibilităţii capătului de cerere privind anularea proceselor verbale nr. 870/17.04.2015 şi respectiv nr. 950/27.04.2015, instanţa a admis-o cu următoarea motivare:

Procesele verbale nr. 870/17.04.2015 şi respectiv nr. 950/27.04.2015, s-au încheiat cu ocazia controlului efectuat la sediul social al societăţii [redacted] SRL din Târgu Jiu, [redacted], judeţul Gorj, controlul având ca obiect verificarea respectării reglementărilor financiare şi fiscale şi a modului de înregistrare în evidenţa contabilă a achiziţiilor şi vânzărilor de mărfuri.

Verificând conţinutul celor două procese verbale, instanţa a reţinut că acestea cuprind constatări ale organelor fiscale cu privire la activitatea desfăşurată de reclamantă, constatări în urma cărora s-a concluzionat că există suspiciunea înregistrării în evidenţa contabilă a unor facturi prin care s-a încercat disimularea circuitului real al mărfurilor, având ca scop sustragerea de la plata către bugetul de stat a TVA.

Astfel, instanţa a constatat că aceste procese verbale cuprind doar constatări faptice, fără a reţine în sarcina contribuabilului obligaţia de plată a unor sume de bani, nefiind astfel un titlu de creanţă şi nici un act administrativ în sensul prevăzut de art. 41 din OG nr. 92/2003 deoarece aceste procese verbale nu stabilesc, modifică sau sting drepturi şi obligaţii fiscale.

Potrivit art. 205 alin. 1 Cod procedură fiscală: „împotriva titlului de creanţă precum şi împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestaţie potrivit legii", iar potrivit art. 110 alin. 2 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală: „colectarea creanţelor fiscale se face in temeiul unui titlu de creanţă sau al unui titlu executoriu, după caz", iar potrivit alin. 3: „titlul de creanţă este actul prin care se stabileşte şi se individualizează creanţa fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptăţite, potrivit legii", in art. 85 şi art.88 Cod procedură fiscală se menţionează care sunt titlurile de creanţă, procesele verbale de constatare neregăsindu-se in aceste texte de lege ca fiind titluri de creanţă.

Potrivit art. 233[1] alin. 5 Cod procedură fiscală: „rezultatul verificărilor prevăzute la alin. 2-4 se consemnează prin procese verbale, care constituie mijloace de probă. Procesele verbale nu constituie titluri de creanţă fiscală în înţelesul art. 110".

Din susţinerea contestatoarei, din răspunsul la întâmpinare, în sensul că procesele verbale, deşi nu sunt acte administrative nu pot fi contestate pe calea contenciosului administrativ, acestea pot fi contestate în cadrul contestaţiei la executare, deci această susţinere nu poate fi reţinută pentru că procesele verbale nu sunt titluri de creanţă, ci mijloace de probă ce au stat la baza emiterii Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii, invocarea deciziei nr. XIV/2007 de ÎCCJ în Recursul in interesul legii nefiind aplicabilă în speţă.

Pe fondul cauzei instanţa a constatat următoarele:

La data de 17.04.2015, ca urmare a unui control efectuat la sediul societăţii SC [redacted] SRL in perioada 06-04-17.04.2015, s-a încheiat Procesul verbal de constatare nr. 870 prin care s-a concluzionat că există suspiciunea sustragerii de la plata TVA-ului şi impozit pe profit in sumă totală de 145.717 lei.

In baza acestui proces verbal s-a emis Decizia de instituire a măsurii asigurătorii nr. AFGJ 3417/17.04.2015 prin care s-au estimat obligaţii fiscale in sumă de 145.717 lei şi s-a încheiat Procesul verbal de sechestru asigurător pentru bunuri mobile nr. GJ58766/17.04.2015. La data de 27.04.2015 s-a încheiat procesul verbal nr. 950 ca urmare a controlului efectuat la societatea petentă in perioada 06-04-27.04.2015 prin care s-a constatat un prejudiciu de 95.120 lei, care înlocuieşte prejudiciul estimat prin procesul verbal nr. 870/17.04.2015. Având in vedere că Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii precum şi procesul verbal de sechestru asigurător a bunurilor mobile au fost emise pentru suma estimativă de 145.717 lei, iar prin procesul verbal de constatare nr. 950/27.04.2015 s-a constatat un alt debit respectiv 92.120 lei instanţa constată că, din acest punct de vedere, Decizia de instituire măsuri asigurătorii şi procesul verbal de sechestru bunuri mobile sunt neintemeiate, motiv pentru care va dispune desfiinţarea acestora până la concurenţa sumei de 92.120 lei. Referitor la legalitatea Deciziei de instituire măsuri asigurătorii şi Procesul verbal de sechestru bunuri mobile instanţa a considerat că acestea au fost întocmite cu respectarea prevederilor art. 129 alin. 5 Cod procedură fiscală, decizia fiind amplu motivată pe baza Referatului justificativ (filele 190-194). Astfel susţinerea contestatoarei în sensul că decizia nu a fost motivată nu poate fi reţinută.Din conţinutul Referatului justificativ instanţa reţine că societatea SC [redacted] SRL a înregistrat in evidenţa contabilă 4 facturi de la [redacted] SRL şi [redacted] SRL (la care [redacted], administratorul contestatoarei este persoană afiliată).

De asemenea, contestatoarea a înregistrat în evidenţa contabilă mai multe facturi de la societatea [redacted] SRL şi de la SC [redacted] SRL, cele două societăţi având acelaşi sediu.

Din procesele verbale întocmite de inspectorii antifraudă reiese că facturile înregistrate in evidenţa contabilă nu reflectă operaţiuni reale, mărfurile având o proveniență ilicită ce rezultă din documentele întocmite de [redacted], administratorul SC [redacted] SRL, care, in nota explicativă a precizat că activitatea societăţii nu se desfăşoară la sediul social, că nu deţine stoc de marfă şi nu are alte puncte de lucru.

De asemenea, in Referatul justificativ se menţionează că există un alt circuit al mărfurilor decât cel al documentelor, pe lanţul de tranzacţionare format din persoanele fizice implicate şi că pentru disimularea achiziţiilor există suspiciunea că a fost utilizată metoda „fan curier" care să înlocuiască lipsa datelor de pe facturi referitoare la expedierea marfurilor (lipsă delegaţii, mijloace de transport, date de identificare conducători auto). Referitor la suspiciunea unui lanţ de fraudare a TVA, se constată că administratorul societăţii contestatoare Matei Jean Lucian, controlează şi societăţile [redacted] SRL şi [redacted] SRL, iar societăţile [redacted] SRL şi de la SC [redacted] SRL sunt controlate de acelaşi administrator, [redacted].

Nu a fost reţinută susţinerea contestatoarei în sensul că nu a fost dovedit pericolul sustragerii de la plata obligaţiilor fiscale, deoarece, in procesul verbal de constatare s-a reţinut că , referitor la societăţile [redacted] SRL, [redacted] SRL şi SC [redacted] SRL inspectorii antifraudă au întocmit sesizare penală, iar potrivit OPANAF 2605/2010 pct. 2.1: „organul de control poate dispune măsuri asigurătorii ori de câte ori există indicii că există pericolul ca debitorul să se sustragă, să-şi ascundă ori să-şi risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând in mod considerabil colectarea in următoarele situaţii: a) in urma constatării unor acte şi fapte care pot constitui infracţiuni de evaziune fiscală sau fraudă fiscală, in cazul in care prejudiciul nu a fost stabilit prin acte administrative fiscale de impunere".

Referitor la susţinerea contestatoarei în sensul că nu s-a respectat ordinul dispunerii măsurilor asigurătorii asupra bunurilor proprietatea debitorului, instanţa constată că singurele bunuri au fost mărfurile în valoare de 27.637,30 lei, iar conform documentelor prezentate de împuternicitul administratorului societatea nu mai deţine alte bunuri. Referitor la susţinerea contestatoarei în sensul că nu au fost respectate prevederile art. 9 alin. 1 din OG nr. 92/2003 in sensul că nu a fost ascultat contribuabilul, instanţa constată, că acesta nu a dovedit că dacă ar fi fost ascultat s-ar fi stabilit o altă stare de fapt şi că prin neascultarea sa i s-a produs o vătămare ce nu poate fi inlăturată decat prin anularea deciziei şi a procesului verbal. De altfel, luarea măsurii asigurătorii reprezintă un act premergător procedurii de executare silită, nefiind astfel obligatorie ascultarea contribuabilului potrivit art. 9 alin. 2 lit. d din OG nr. 92/2003.

Contestatoarea a mai susţinut că a dedus corect cheltuielile şi TVA –ul, ceea ce nu este real deoarece necunoscându-se furnizorii reali ai bunurilor înscrise in facturi, operaţiunile consemnate in facturi sunt considerate fără documente legale de proveniență, iar potrivit art. 146 alin. 1 lit. a Cod fiscal: „dreptul de deducere pentru beneficiar se acordă doar dacă facturile fiscale sunt întocmite de o persoană impozabilă înregistrată ca plătitoare TVA". Instanţa constată că responsabilitatea înregistrării în contabilitate a facturilor nereale aparţine nu numai furnizorului ci şi beneficiarului potrivit art. 6 alin. 2 din Legea contabilităţii care prevede că documentele justificative care stau la baza înregistrării in contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au înregistrat în contabilitate după caz".

In motivarea deciziei s-a mai reţinut că TVA nu este deductibil pentru că documentele înregistrate in contabilitatea contestatoarei nu sunt documente justificative, invocând prev. art. 21 alin. 4 lit. f din Codul fiscal, iar potrivit art. 146 Cod fiscal pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoană impozabilă trebuie să deţină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155 Cod fiscal.

Contestatoarea a susţinut că facturile înregistrate în contabilitate sunt emise in conformitate cu prevederile art. 155 Cod fiscal şi că semnarea şi ştampilarea acestora nu este obligatorie potrivit art. 155 alin. 28 Cod fiscal. Faţă de această susţinere, instanţa constată că, deşi semnarea şi ştampilarea nu sunt obligatorii, din moment ce nu s-a dovedit caracterul real al livrărilor, aceste facturi nu pot fi considerate documente justificative şi astfel nu poate fi dedus TVA, aşa cum reţine şi ÎCCJ in decizia nr. V din 15.01.2007 în sensul că TVA nu poate fi dedusă in situaţia in care documentele justificative prestate nu conţin sau nu figurează informaţiile prevăzute in dispoziţiile legale in vigoare la data efectuării operaţiunilor pentru care se solicită deducerea TVA.

In concluzie, instanţa a constatat că Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii şi Procesul verbal de sechestru bunuri mobile sunt emise in mod legal, aceste măsurii pot fi luate şi înainte de emiterea titlului de creanţă, aşa cum prevede art. 129 alin. 3 din OUG nr. 92/2003.

Cu aceste considerente, instanţa a respins excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a DGRFP Craiova şi a AJFP Gorj, a admis excepţia inadmisibilităţii capătului de cerere privind anularea proceselor verbale nr. 870/17.04.2015 şi nr. 950/27.04.2015 şi în consecinţă, va respinge acest capăt de cerere ca inadmisibil, va admite in parte contestaţia la executare, va desfiinţa parţial decizia de instituire a măsurilor asigurătorii nr. AFGJ3417/17.04.2015 emisă de DRAF4 Târgu Jiu şi procesul verbal de sechestru asigurător bunuri mobile nr. GJ

58766/17.04.2015 emis de AJFP Gorj până la concurența sumei de 95.120 lei, va lua act de renunțarea la capătul de cerere privind suspendarea executării măsurilor asigurătorii.

Împotriva sentinței au declarat **apel** apelanta contestatoare SC [redacted] SRL și apelanta intimată Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Craiova, criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

a)Apelanta contestatoare [redacted] SRL a solicitat admiterea apelului, anularea sentinței și rejudecând cauza, admiterea contestației la executare, iar pe cale de consecință, anularea deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii și a proceselor-verbale de sechestru asigurător pentru bunuri mobile, emise de DRAF 4 Tg-Jiu, cu obligarea intimatelor pârâte la plata cheltuielilor de judecată, pentru următoarele motive:

Prin sentința civilă nr. 5035/2015, instanța de fond a respins acțiunea limitându-se să preia aproape în întregime susținerile intimatelor-pârâte; nu a administrat nici o altă probă, cu excepția înscrisurilor, deși nu există vreo dispoziție legală care să-i impună acest lucru.

Pe de-o parte, instanța și-a însușit integral poziția intimatelor-pârâte, iar pe de altă parte a refuzat să-i acorde posibilitatea de a-și dovedi nevinovăția, prin efectuarea unei expertize contabile de specialitate, de către o persoană imparțială, care să stabilească dacă a existat sau nu vreun prejudiciu la bugetul statului.

În mod greșit a respins proba cu expertiza contabilă, și nici măcar nu a motivat acest lucru. Nicăieri în cuprinsul hotărârii nu se regăsește nici o argumentare, și nici măcar vreo referire la motivul pentru care a respins această probă.

În încheierea de ședință care a consemnat mersul dezbaterilor, se spune că proba nu ar fi utilă soluționării cauzei față de obiectul acesteia. Această motivare sumară echivalează cu lipsa motivării, și pe cale de consecință îngreunează exercitarea controlului judiciar. Respectiva încheiere de ședință, din 02.07.2015, nu cuprinde nici o mențiune în sensul că ar face parte integrantă din hotărâre. Prin urmare, nu există nicăieri în sentință nici o referire la proba cu expertiza contabilă, sau la motivele pentru care aceasta nu a fost încuviințată.

De asemenea, instanța de fond în mod greșit a admis excepția inadmisibilității cu privire la cele două procese-verbale de control. Decizia înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XIV/2007, dată în recurs în interesul legii, statuează clar în acest sens, dispunând că în situația în care actul fiscal este emis de un organ fără atribuții jurisdicționale, posibilitatea contestării în procedura reglementată de art. 172-174, Cod procedură fiscală subzistă tocmai în măsura în care actul respectiv nu poate fi atacat pe calea contenciosului administrativ.

A i se nega dreptul de a contesta pe fond conținutul proceselor-verbale de control echivalează cu suprimarea oricărei căi de atac în justiție împotriva unor acte care vatămă în mod grav drepturile și interesele legitime ale apelantei. Faptul de a o împiedica să formuleze apărări pe fondul cauzei și să combată susținerile inspectorilor antifraudă, înseamnă practic că o decizie de instituire a măsurilor asigurătorii nu ar putea fi niciodată desființată pentru motive de netemeinicie, din moment ce nu pot fi atacate actele fiscale ce stau la baza acesteia.

Dacă Decizia ar fi putea fi desființată doar pentru aspecte strict formale, acest lucru probabil nu s-ar întâmpla niciodată, în condițiile în care există un model standard, la Anexa 2, de la Ordinul nr. 2605/2010.

Admisibilitatea atacării acestor procese-verbale trebuie analizată și prin raportare la prevederile art. 13, din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cane reglementează dreptul la un remediu efectiv, și accesul la o instanță judecătorească : „Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când s-ar datora unor persoane care au acționat in exercitarea atribuțiilor lor oficiale".

Din moment ce i s-a produs o vătămare gravă, și anume stoparea activității cu consecința pericolului de intrare în insolvență, apelanta consideră că trebuie să beneficieze de o procedură contradictorie în dovedirea dreptului său, având în vedere că nu este reglementată nici o altă cale de atac împotriva acestor procese-verbale de control.

Că, procesele-verbale de control sunt acte emise de organe fiscale, în exercitarea atribuţiilor lor de serviciu, şi că produc efecte juridice, este evident întrucât acestea stau la baza Deciziei de măsuri asigurătorii, care a condus la blocarea activităţii societăţii.

Deşi intimatele-pârâte neagă calitatea de act administrativ-fiscal a proceselor-verbale de control, totuşi în fapt intimatele-pârâte s-au comportat ca şi cum s-ar afla în prezenţa unui act administrativ fiscal. Spune aceasta întrucât a formulat un Punct de vedere al contribuabilului, faţă de cele consemnate de către inspectori, pe care l-a adresat organului fiscal emitent (Direcţia Regională Antifraudă Fiscală 4 Târgu-Jiu).Aceasta din urmă i-a trimis un Răspuns, comportându-se prin urmare ca şi în cazul procedurii reglementate de art. 205, Cod procedură fiscală (contestaţia administrativă).In consecinţă, organul emitent a adoptat o conduită ca şi cea pe care ar fi fost obligat să o adopte în cazul plângerii administrativ-prealabile împotriva unui act administrativ fiscal, recunoscând astfel, implicit, caracterul acestor procese-verbale şi aptitudinea lor de a produce efecte juridice.

Având în vedere toate cele expuse mai sus, solicită a se constata că instanţa în mod greşit a admis excepţia inadmisibilităţii cu privire la procesele-verbale de control.

De asemenea, singurul aspect cu care instanţa a motivat că ar fi fast probat pericolul de sustragere, a fost faptul că inspectorii fiscali au întocmit sesizare penală (deşi nu au depus nici o dovadă în acest sens). Ceea ce reprezintă încă o dovadă în plus, dacă mai era nevoie, că instanţa a reţinut întru totul afirmaţiile intimatelor-pârâte, fără ca măcar să verifice dacă acestea sunt sau nu susţinute de probe.

Superficialitatea examinării situaţiei de fapt de către instanţa de fond cauzează grave prejudicii apelantei, deoarece a dovedit că nu există nici un fel de pericol de sustragere şi că a avut întotdeauna un comportament fiscal corect şi adecvat.

Oricine poate face o sesizare penală împotriva oricui, aceasta nu înseamnă că este în vreun fel întemeiată, şi consideră că este inacceptabil ca acest aspect (existenţa eventuală a unei plângeri penale) să stea la baza motivării unei hotărâri judecătoreşti.

Aceasta în condiţiile în care aceşti inspectori antifraudă, în marea majoritate nici nu au pregătire de specialitate contabilă, pentru a putea citi şi evalua în mod corect documente contabile. Ceea ce a rezultat cu claritate din faptul că, deşi au avut la dispoziţie documentele societăţii timp de aproximativ 3 săptămâni, aceştia au greşit estimările, neobservând perioadele în care societatea comercială nici nu avea obligaţii de plată a TVA.

S-a invocat în mod cu totul injust că apelanta nu ar fi dovedit caracterul real al tranzacţiilor. Mai mult decât să prezinte notele de intrare/recepţie, precum şi facturile de la firma de curierat, nu înţelege ce alte înscrisuri ar fi trebuit să prezinte.

Dacă instanţa nu se considera lămurită, trebuia să învedereze aducerea şi a altor documente din contabilitate sau să dispună efectuarea unei expertize contabile, nu să preia în totalitate susţinerile intimatelor-pârâte, dintre care unele sunt de-a dreptul aberante, cum sunt cele referitoare la o pretinsă metodă fan curier. Nu se specifică în concret în ce anume ar consta aşa-zisa metodă, dar faptul că în cuprinsul facturii nu sunt completate absolut toate rubricile (nu toate sunt necesare sau aplicabile situaţiei, nici măcar Codul fiscal nu impune aşa ceva) reprezintă un pretext absurd, prin care intimatele încearcă să îşi motiveze măsurile abuzive.

Nu există vreo situaţie de atragere a răspunderii solidare, de asemenea societatea nu se confruntă cu vreo stare de insolvenţă sau de insolvabilitate (criterii prevăzute expres, tot la punctul 5.6, litera f), din actul normativ indicat mai sus, dar de care, la fel nu s-a ţinut cont), deci nu poate exista nici un pericol de sustragere a apelantei de la plata contribuţiilor la bugetul statului. S-a prezentat la toate convocările organului fiscal, a prezentat toate documente necesare clarificării situaţiei fiscale, a dat lămuriri cuprinse în note explicative, a formulat punct de vedere al contribuabilului. Nu a efectuat plăţi sau operaţiuni fictive, nu a încercat să înstrăineze activele, înainte sau în timpul controlului, nu figurează cu datorii la bugetul de stat, nu are obligaţii restante, a virat întotdeauna obligaţiile aferente, în cuantumul şi la termenele legale fiind de bună-credinţă, iar tranzacţiile au fost reale, după cum a probat cu documente. Administratorul [redacted] a efectuat toate verificările pe care le putea

face şi anume a verificat dacă furnizorul este înregistrat ca plătitor de TVA şi de asemenea dacă acesta este contribuabil activ. Mai mult decât atât nu putea şi nu era în măsură să verifice, îndeplinindu-şi toate obligaţiile legale.

Atât [redacted] SRL, cât şi [redacted] SRL erau contribuabili activi, la data la care au emis facturi către societatea apelantă, prin urmare nu exista nici un motiv să refuze facturile acestora.

Cu privire la [redacted] SRL, ultima factură emisă de această societate, către societatea apelantă, datează din 14.10.2013, iar SC [redacted] SRL a intrat în lichidare începând cu 04.08.2014, fapt care nu-i este imputabil cu titlu de culpă, şi nu afectează valabilitatea facturilor deja emise.In acest sens a reţinut şi Curtea de Apel Craiova, în decizia civilă nr. 2315 din 6 martie 2013, şi anume : „ Faptul că furnizorul a devenit inactiv ulterior emiterii facturii fiscale nu poate influenţa dreptul de deducere, exercitat în raport cu data emiterii facturii. De asemenea, tot în raport cu lipsa culpei beneficiarului, Curtea a reţine că neregulile efectuate de furnizor, privind înregistrările contabile şi fiscale, nu sunt suficiente pentru a înlătura dreptul de deducere al TVA. Astfel, instanţa dispune că : „ Nerespectarea de către furnizor a obligaţiilor legale privind declaraţiile contabile şi fiscale sunt sancţionabile potrivit legii şi presupun obligarea la colectare şi la stabilirea unor obligaţii fiscale suplimentare, dar nu pot conduce automat la înlăturarea dreptului de deducere al beneficiarului. (...) Intr-o interpretare contrară s-ar crea premisa, pe de-o parte a impunerii suplimentare a beneficiarului prin anularea retroactivă a dreptului de deducere, şi corelativ cu o obligare la colectare a furnizorului care nu a întocmit potrivit legii declaraţiile fiscale şi contabile. Premisa ar conduce la o încălcare a principiului neutralităţii ce guvernează materia TVA. In concluzie, nu sunt incidente dispoziţiile art. 11 Cod fiscal. „ (Curtea de Apel Craiova, Decizia civilă nr. 2315 din 6 martie 2013).

În acest sens, declaraţiile lui [redacted], că nu mai recunoaşte livrările efectuate către societatea apelantă, sunt în mod evident mincinoase, cât timp el însuşi a emis facturi valabile, pe care apelanta le-a achitat şi astfel a luat naştere în mod legal, şi justificat, dreptul apelantei de a deduce cheltuiala cu TVA, îndeplinind toate condiţiile prevăzute la art. 146, alin. 1) litera a) şi art. 155 Cod fiscal. Este evident că numitul [redacted] încearcă să se sustragă, întrucât nu a declarat livrările şi nu a înregistrat facturile emise către societatea apelantă, prin urmare nu a virat obligaţiile fiscale care-i reveneau. Faptul că societăţile controlate de acesta, nu au declarat, prin D394, livrările către societatea apelantă, nu-i este sub nici o formă imputabil acesteia, şi nu au nici o culpă sub acest aspect.

Contrar susţinerilor, facturile sunt completate în mod valabil, potrivit prevederilor art. 155 Cod fiscal, şi au calitatea de document justificativ, care stă la baza înregistrărilor în contabilitate. Al doilea element, impus de art. 146 alin.l, litera a) Cod fiscal este şi acesta îndeplinit şi anume dovada plăţii, plata sumelor aferente acestor facturi fiind efectuată prin virament bancar.Referitor la Notele de intrare/recepţie, se susţine că în mod eronat s-a reţinut că acestea nu ar constitui documente justificative. Notele de intrare/recepţie sunt, fiecare în parte, datate şi numerotate. Acestea conţin data întocmirii lor şi numere unice înscrise pe ele, ataşate fiecărei facturi corespunzătoare şi au fost îndosariate pentru fiecare lună fiscală. Mărfurile, denumirea, cantitatea, valoarea, corespund întru totul cu datele de pe facturile pe care le însoţesc, prin urmare notele de intrare/recepţie sunt documente justificative şi reflectă operaţiuni reale.Câtă vreme este culpa exclusivă a furnizorilor, adică societăţile controlate de Achim Sebastian care nu au declarat livrările, nu au înregistrat facturile şi nu au achitat obligaţiile fiscale la bugetul de stat, este inechitabil, nelegal şi abuziv ca societatea apelantă să suporte consecinţele pentru ceea ce nu sunt răspunzători. Apelanta susţine că a dovedit realitatea tranzacţiilor, mărfurile au fost livrate prin curierat, recepţionate, primite în gestiune, inventariate şi apoi vândute în realizarea obiectului de activitate al societăţii, către clienţi, terţe persoane fizice. Mărfurile au existat în materialitatea lor, deţin facturi, documente de transport şi avem dovada plăţii, prin viramente bancare, prin urmare a acţionat într-o deplină legalitate şi în mod justificat ne-am exercitat dreptul de deducere a cheltuielilor cu TVA-ul, în

raport cu data emiterii facturilor de către furnizori, care la acea vreme erau contribuabili activi, şi plătitori de TVA.

Totodată, societatea apelantă nu a avut nici un avantaj, nu a creat nici un prejudiciu la bugetul statului şi nu a beneficiat de nici o facilitate necuvenită prin faptul că şi-a dedus cheltuiala cu TVA-ul. Şi aceasta întrucât nu a achiziţionat bunurile respective ca să le ţină în depozit, ci le-am cumpărat pentru a le vinde în profit mai departe, către alte persoane, adică în realizarea unui scop economic şi al obiectului de activitate, şi anume comerţul cu piese şi accesorii pentru telefoane mobile.

Prin urmare, societatea nu doar şi-a dedus TVA-ul, dar, ulterior vânzând bunurile achiziţionate de la furnizori, a şi plătit TVA. Astfel, în aplicarea regimului normal de TVA, a facturat către clienţi, cu TVA, a colectat, a dedus TVA, şi a virat (a plătit) la buget suma reprezentând diferenţa între TVA-ul colectat şi cel dedus/plătit adică cel aferent facturilor emise de către furnizori, rămânând ca persoana fizică să suporte, ca şi consumator final, acest impozit indirect, neavând drept de deducere.

Astfel, societatea apelantă a respectat în totalitate prevederile art. 145, alin. 2, litera a) Cod fiscal, care condiţionează dreptul de deducere a TVA pentru achiziţii (cumpărări) de utilizarea acestora în folosul unor operaţiuni taxabile (cum este vânzarea lor ulterioară).

Se mai susţine că, instanţa de fond în mod greşit a reţinut că dreptul contribuabilului de a fi ascultat (prevăzut la art. 9, alin. 1) din O.G. Nr 92/2003) nu a fost încălcat, întrucât urmează să se ia măsuri de executare silită. însă acest fapt este contrazis chiar de către intimate, care recunosc, prin întâmpinare, faptul că măsurile asigurătorii nu sunt măsuri de executare silită, prin urmare Decizia contestată a fost emisă în mod nelegal şi abuziv.

b)DIRECŢIA GENERALA REGIONALA A FINANŢELOR PUBLICE CRAIOVA prin ADMINISTRAŢIA JUDEŢEANĂ A FINANŢELOR PUBLICE GORJ, a solicitat admiterea apelului, pentru următoarele motive:

În mod greşit instanţa de fond a admis în parte acţiunea si a menţinut parţial decizia de instituire a măsurilor asigurători si procesul verbal de sechestru asigurător bunuri mobile până la concurenta sumei de 95.120 lei si a respins excepţia privind lipsa calităţii procesuale pasive a DGRFP Craiova si a AJFP Gorj .

Calitatea procesuala pasiva presupune existenta identităţii dintre persoana pârâtului si cel care se pretinde a fi obligat în raportul juridic dedus judecaţii, în speţa de faţă emitentul actului atacat. În actul normativ ce reglementează organizarea si funcţionarea instituţiei, respectiv HG nr.52072013 si art.15 alin. 1 Secţiunea 1, se menţionează că :

„În cadrul Agenţiei se organizează si funcţionează Direcţia generală antifraudă fiscală, structură fără personalitate juridică cu atribuţii ele prevenire, descoperire si combatere a actelor si faptelor de evaziune fiscală si fraudă fiscală si vamală ." În prezenta cauză calitate procesuală pasivă are Agenţia Naţională de Administrare Fiscală si în temeiul dispoziţiilor art.98 Cod procedură civilă, toate actele de procedură necesita a fi îndeplinite cu Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, strada Apolodor, nr.17, sector 5 Bucureşti, nu cu DGRFP Craiova prin AJFP Gorj, întrucât Decizia de instituirea măsurilor asigurătorii nr.AFGJ 3417/17.04.2015, cât si procesul verbal de sechestru nr.870/08.04.2015 au fost întocmite de inspectorii antifraudă din cadrul DGAF .Totodată, procesul verbal contestat cuprinde doar constatări ale unor situaţi faptice, respectiv o cercetare la faţa locului si documentare existente la un moment dat, fără a se retine în sarcina contribuabilului obligaţia de plată a unor sume la bugetul de stat.Potrivit prevederilor art.205 alin. 1) din Codul de procedură fiscală „ împotriva titlului de creanţă, precum si împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestaţie potrivit legii", însă procesul verbal întocmit la data de 17.04.2015 nu este titlu de creanţă si nu are atributele unui act administrativ fiscal în sensul prevederilor Legii 554/2004 chiar dacă acesta emană de la o autoritate publică, nu dă naştere, nu edifică şi nu stinge raporturi juridice.

Analizând gradul de pericol social concret al faptei săvârşite în legătură cu societăţile comerciale [redacted] SRL, [redacted] SRL, [redacted] SRL si [redacted]

[redacted] SRL instanţa a reţinut că, în mod legal inspectorii antifraudă au procedat la instituirea măsurilor asigurătorii la societatea [redacted] SRL .

Astfel, instanţa a constatat că aceste procese verbale cuprind doar constatări faptice în sarcina contribuabilului, obligaţia de plată a unor sume de bani, nefiind astfel un titlu de creanţă si nici un act administrativ în sensul prevăzut de art.41 din OG nr.92/2003 deoarece aceste procese verbale nu stabilesc, modifică sau sting drepturi si obligaţii fiscale.

Procesul verbal de constatare nr.870 /17.04.2015 prin care s-a concluzionat că există suspiciunea sustragerii de la plata TVA-ului si impozitului pe profit în sumă totală de 145.717 lei a stat la baza emiterii Deciziei de instituire a măsurii asigurătorii nr.AFGJ 3417/17.04.2015 prin care s-au estimat obligaţii fiscale în sumă de 145.717 lei si s-a încheiat Procesul verbal de sechestru asigurător pentru bunuri mobile nr GJ 58766.

Referitor la capătul de cerere formulat de reclamanta-apelantă privind acordarea cheltuielilor de judecată în sumă de 800 lei, greşit instanţa de fond a admis acest capăt de cerere, întrucât nu sunt în culpă procesuală, organul fiscal doar procedând la aplicarea legislaţiei în vigoare, astfel că nu pot fi obligaţi la o astfel de plată .

Tribunalul, analizând actele şi lucrările dosarului, va respinge ca nefondat apelul ANAF prin DGRFP Craiova-AJFP Tg-Jiu, va admite apelul [redacted] SRL, va schimba sentinţa în sensul că va respinge excepţia inadmisibilităţii capătului de cerere privind anularea proceselor verbale nr.870/17.04.2015 şi nr. 950 din 27.04.2015 cu consecinţa admiterii în totalitate a contestaţiei la executare, va anula procesul verbal nr.nr.870/17.04.2015 şi nr. 950 din 27.04.2015, decizia de instituire măsuri asigurătorii nr. AF GJ3417/17.04.2015 emisă de DRAF 4 Tg-Jiu şi procesul verbal de sechestru asigurător bunuri mobile nr.GJ 58766/17.04.2015 emisă de AJFP GORJ; va menţine restul dispoziţiilor sentinţei; va dispune majorarea onorariului pentru expert Juscu de la 1000 lei la 3500 lei - în sarcina Gama Services şi va obliga în solidar intimatele pârâte la cheltuieli de judecată către Gama Services - în apel- în cuantum de 4000 lei - compus din 2000 lei, onorariu avocat, 1000 lei onorariu expert şi 1000 lei, onorariu expert parte, pentru următoarele considerente;

a) Apelul [redacted] SRL este fondat şi va fi admis cu următoarea motivare:

În mod greşit prima instanţă a admis excepţia inadmisibilităţii contestaţiei cu privire la cele două procese verbale nr.870/17.04.2015 şi nr. 950 din 27.04.2015, întrucât în acest mod se încalcă principiul constituţional al liberului acces la justiţie, art. 6 raportat la art. 13 din CEDO şi chiar statuările de principiu din Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Completul pentru recurs în interesul legii, nr. XIV/2007, potrivit cu care, în situaţia când un act fiscal este emis de un organ fără atribuţii jurisdicţionale, posibilitatea contestării în procedura prevăzută de art. 172 – art. 174 Cod procedură fiscală subzistă, tocmai în măsura în care actul respectiv nu poate fi atacat pe calea contenciosului administrativ.

Este adevărat că potrivit art. 233^1 alin. 5) Cod procedură fiscală: „rezultatul verificărilor prevăzute la alin. 2-4 se consemnează prin procese verbale, care constituie mijloace de probă. Procesele verbale nu constituie titluri de creanţă fiscală în înţelesul art. 110" şi că potrivit art. 205 alin. 1) Cod procedură fiscală: „împotriva titlului de creanţă precum şi împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestaţie potrivit legii", iar potrivit art. 110 alin. 2 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală: „colectarea creanţelor fiscale se face in temeiul unui titlu de creanţă sau al unui titlu executoriu, după caz", iar potrivit alin. 3: „titlul de creanţă este actul prin care se stabileşte şi se individualizează creanţa fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptăţite, potrivit legii".

Însă, dacă cele două procese verbale nu sunt titluri de creanţă şi nici acte administrative în sensul prevăzut de art. 41 din OG nr. 92/2003 deoarece nu stabilesc, nu modifică sau nu sting drepturi şi obligaţii fiscale prin ele însele, atâta timp cât cuprind constatări ale organelor fiscale cu privire la activitatea desfăşurată de apelanta [redacted], pe baza cărora s-a concluzionat că există suspiciunea înregistrării în evidenţa contabilă a unor facturi prin care s-a încercat disimularea circuitului real al mărfurilor, având ca scop sustragerea de la plata către bugetul de stat a TVA şi au constituit temei al emiterii deciziei de

luare a măsurilor asiguratorii, este evident că pentru a da conţinut efectiv accesului la justiţie, aceste mijloace de probă trebuie analizate de judecătorul naţional împreună cu decizia de instituire a măsurilor asiguratorii şi dispus şi cu referire la acestea ca accesorii ale actului administrativ.

În temeiul acestor considerente, instanţa de control judiciar constată şi reţine că apelul [redacted] SRL este întemeiat cu referire la excepţia inadmisibilităţii contestării proceselor verbale nr. 870/17.04.2015 şi nr. 950 din 27.04.2015, astfel încât admiţând apelul va schimba sentinţa în sensul că va respinge excepţia inadmisibilităţii capătului de cerere privind anularea proceselor verbale nr.870/17.04.2015 şi nr. 950 din 27.04.2015 ce vor fi analizate ca temei al emiterii deciziei de instituire a măsurilor asiguratorii nr. AF GJ3417/17.04.2015 alături de decizia în sine.

Pentru a verifica legalitatea şi temeinicia acestei decizii, s-a încuviinţat efectuarea în cauză a unei expertize contabile care a concluzionat asupra facturilor examinate prin prisma legii contabilităţii şi a dispoziţiilor fiscale incidente în materie.

Astfel, expertiza efectuată în calea de atac a evidenţiat că facturile fiscale depuse la dosar sunt documente justificative emise-întocmite în conformitate cu legislaţia în vigoare şi reflectă realitatea tranzacţiilor comerciale, notele de recepţie depuse la dosarul cauzei şi expertizate sunt documente justificative pentru încărcarea în gestiune şi înregistrarea în contabilitate, evidenţa financiar-contabilă a fost condusă cu respectarea dispoziţiilor legii contabilităţii, impozitele şi taxele datorate bugetului de stat au fost declarate şi plătite în termenele legale.

Aceste constatării au avut ca temei prevederile art. 79 din Codul de procedură fiscală, art. 80 Cod procedură fiscală cu Normele metodologice de aplicare a Ordonanţei de Guvern nr. 17/16.07.2015, art. 134 şi art. 155 din Legea nr. 571/2003 coroborată cu prevederile HG nr. 44/2004, art. 2 din Ordinul nr. 3512/2008 privind documentele financiar-contabile în vigoare de la 01.01.2009 până la 31.12. 2015.

Cu referire expresă la constatările din cele două procese verbale, nr. 870/17.04.2015 şi nr. 950/27.04.2015, a fost redat comportamentul fiscal al contestatoarei prin prisma prevederilor din Ordinul nr. 2605/2010, concluzionându-se în sensul că nu s-au efectuat plăţi sau operaţiuni bancare fictive, SC [redacted] SRL declarând impozitul pe venitul microîntreprinderilor, impozitul pe profit, TVA trimestrială şi lunară, iar pentru perioada 2007-2015, au fost depuse bilanţurile contabile anuale, nefiind de la înfiinţare până la data efectuării expertizei, perioade de inactivitate. Societatea comercială a efectuat plăţi către furnizori doar în baza facturilor fiscale de aprovizionare marfă aşa cum rezultă din extrasele de cont – anexă la raportul de expertiză.

În perioada supusă controlului, anii 2013 – 2014, societatea nu a efectuat înstrăinării de active, nu a avut datorii la bugetul de stat, declaraţiile de TVA au fost depuse în termen, sumele stabilite au fost achitate în termenele legale – figurând cu TVA de recuperat în sumă de 5681 lei, toate declaraţiile cu privire la impozitul pe profit au fost depuse în termen , sumele stabilite au fost achitate în termenele legale şi chiar în plus pentru suma de 1.727 lei, declaraţiile cu privire la impozitul pe venitul microîntreprinderilor au fost de asemenea depuse în termen şi sumele corespuzătoare au fost achitate în termen, la fel impozitele cu privire la salariaţi – CASS, CAS.

La data controlului fiscal, societatea nu se confrunta cu o stare de insolvenţă sau insolvabilitate.

Fiind analizate documentele financiar contabile ce reflectă raporturile comerciale dintre [redacted] şi SC [redacted] SRL, SC [redacted] SRL, SC [redacted] SRL şi SC [redacted] SRL, expertiza a constatat că acestea au fost înregistrate cronologic în registrele jurnal pentru cumpărări, s-au evidenţiat aprovizionările de marfă, operaţiunile comerciale au fost evidenţiate în declaraţia „394", decontul de TVA şi declaraţiile de impozit la data şi teremenele la care s-au referit.

Analizând documetele financiar contabile emise de cei patru furnizori al contestatoarei, expertiza a constatat că acestea îndeplinesc condiţiile de legalitate impuse de Codul fiscal – art. 155 şi Directivele europene în materie.

Totodată, [redacted] SRL a condus evidenţa contabilă primară pentru mărfurile comercializate pe fiecare produs şi client în parte aşa cum rezultă din situaţia vânzărilor pe furnizor anexată la raportul de expertiză.

Pe baza fişelor de magazie au fost evidenţiate mărfurile intrate în gestiunea de la fiecare furnizor în parte şi cantităţile de mărfuri ieşite – vândute către fiecare client persoană fizică.

S-a evidenţiat corect în contabilitate – în balanţele de verificare, descărcarea de gestiune şi ieşirea din stoc a mărfurilor comercializate rămânând un stoc de marfă în valoare de 27.637,30 lei.În ceea ce priveşte profitul, expertiza a reţinut în urma consultării documentelor contabile, că în 2013 şi 2014, societatea [redacted] a obţinut profit, mărfurile achiziţionate cu facturi fiscale şi vândute către diverşi clienţi, reprezintă cheltuieli deductibile întrucât au fost efectuate în scopul obţinerii de profit şi se referă la obiectul de activitate – pentru anul 2013 fiind înregistrat un profit net de 30.140 lei iar pentru 2014 un profit net de 1.292 lei.

Referitor la dreptul de a deduce TVA efectuând achiziţii pe bază de facturi fiscale, expertiza a concluzionat că [redacted] a respectat legislaţia , la data efectuării tranzacţiilor comerciale, furnizorii erau activi fiscal şi din punct de vedere al codului de TVA, toate tranzacţiile comerciale au fost derulate numai prin contul bancar al [redacted], de asemenea, mărfurile aprovizionate de la furnizori au fost comercializate către persoane fizice iar TVA şi impozitul aferent a fost evidenţiat în declaraţiile aferente.

Contestatoarea a declarat în declaraţiile fiscale tranzacţiile comerciale rezultate de la cei patru furnizori la termenele stabilite de lege şi a achitat impozitele şi taxele rezultate din acestea.

De asemenea, răspunzând unui alt obiectiv, expertiza a reţinut că SC [redacted] îşi poate verifica doar propriile declaraţii fiscale şi nu are obligaţia verificării comportamentului fiscale al partenerilor comerciali, organul fiscal are acces la toate datele contribuabililor obţinute din declaraţiile depuse de către aceştia iar neconcordanţele rezultate pot fi transmise şi puse la dispoziţia organelor de control.Lunar, organele fiscale competente au la dispoziţie neconcordanţele din declaraţiile fiscale şi poate stabili riscul fiscal de control al fiecărei societăţi comerciale.La rândul lor, facturile de aprovizionare marfă de la cei patru furnizori sunt completate corespunzător respectând prevederile legale în vigoare; dreptul de deducere al TVA conform Codului fiscal, este condiţionat doar de existenţa unei facturi fiscale care să conţină informaţiile prevăzute de art. 155 din Legea nr. 571/2003 cu Normele de aplicare a legii, ori, din acest punct de vedere, expertiza a reţinut că notele de recepţie şi constatare de diferenţe sunt documente justificative pentru încărcarea în gestiune şi înregistrarea în contabilitate. Acest document poate fi semnat oricând, acest lucru neechivalând cu o corectare sau completare, pentru că această corectare ar presupune preexistenţa modificării cantităţilor sau preţurilor recepţionate sau a oricăror alte date care ar modifica înregistrarea în gestiune, simpla semnătură de recepţie nefiind de natură să modifice formularul în sine.Date fiind prevederile Legii nr. 31/1990 – art. 197, alin. 3) şi art. 75, potrivit cu care reprezentarea societăţii cu răspundere limitată aparţine administratorului societăţii ce a fost desemnat prin actul constitutiv în acest sens şi că el va exercita toate operaţiunile necesare ducerii la îndeplinire a obiectului societăţii comerciale, răspunderea gestionării patrimoniului [redacted] revine în sarcina numitului [redacted] fără să fie necesară constituirea unei comisii de recepţie.

Din examinarea actelor contabile, s-a constatat că [redacted] a condus contabilitatea analitică a mărfurilor folosind metoda cantitativ-valorică, evidenţiind în balanţele de verificare mărfurile la cost de achiziţie şi utilizând conturi specifice, caz în care, potrivit Ordinului nr. 3512/2008, nu mai era obligatorie întocmirea de note de recepţie şi constatare de diferenţe.

Expertiza a concluzionat de asemenea, că în raport de prevederile art. 83 din OG nr. 92/2003 şi art. 1 din Ordinul nr. 3392/2011 pentru aprobarea Procedurii privind stabilirea din

oficiu a impozitelor, taxelor şi contribuţiilor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reţinere la sursă, organele fiscale prin analiza indicatorilor de risc pot să ia măsuri cu firmele-furnizori care au un comportament fiscal neadecvat, stabilind din oficiu impozitele, taxele şi contribuţiile datorate. Gama Service a declarat şi plătit corect TVA, prin vânzarea directă către populaţie şi este ultimul comerciant pe lanţul tranzacţional, care a respectat principiile şi definiţiile legale ale taxei pe valoarea adăugată.

Obiecţiunilor la raportul de expertiză li s-a răspuns în terme legal, expertul menţinându-ţi concluziile iniţial expuse.

Tribunalul, analizând răspunsul la obiectivele fixate prin încheiere de şedinţă şi solicitate de părţi, constată şi reţine că obiecţiunile formulate sunt neîntemeiate astfel încât raportul de expertiză va fi analizat şi coroborat în corelare cu întreg materialul probator administrat, respectiv, înscrisurile aflate la dosar, cu consecinţa anulării proceselor verbale nr.870/17.04.2015 şi nr 950 din 27.04.2015 şi admiterea în totalitate a contestaţiei la executare.

[redacted] a dedus în mod legal cheltuiala cu TVA şi nu a cauzat nici un prejudiciu bugetului de stat în condiţiile în care la data emiterii facturilor analizate de expert, furnizorii contestatoarei erau la rândul lor, contribuabili activi, înregistraţi ca plătitori de TVA. Totodată, facturile emise de [redacted] au fost completate cu respectarea art. 155 din Codul fiscal şi constituie documente justificative, conţinând toate informaţiile prevăzute de legislaţia în materie. Probatoriul administrat este în sensul realităţii tranzacţiilor efectuate iar notele de intrare-recepţie se constituie în documente justificative în sensul legii.

Prin prisma acestei situaţii de fapt şi de drept reflectată de documentele financiar-contabile ale [redacted], tribunalul reţine că motivarea organelor de control fiscal privind existenţa pericolului de sustragere a contribuabilului de la plata debitelor către bugetul de stat este nefondată şi contrară realităţii.

Faţă de criteriile prevăzute de Ordinul nr. 2605/2010 pentru aprobarea Procedurii de aplicare efectivă a măsurilor asiguratorii, tribunalul constată şi reţine că în speţă, luarea acestor măsuri nu se justifică, istoricul fiscal al contestatoarei fiind unul pozitiv.

Un alt argument în sprijinul acestui raţionament este inexistenţa stării de insolvenţă sau insolvabilitate în sarcina [redacted], neexistând indicii de sustragere a societăţii de la plata taxelor şi impozitelor către bugetul statului.

Totodată, înscrisurile aflate la dosarul cauzei şi verificate de expert demonstrează că nu s-au efectuat plăţi sau operaţiuni fictive, nu s-au înstrăinat active – nici înainte nici în timpul controlului fiscal, contestatoarea nu are datorii la bugetul statului, virând sumele cuvenite bugetului în cuantumul şi la termenele prevăzute de lege.

În atare situaţie, în raport de prevederile art. 129 din OG nr. 92/2003 raportat la art. 5.6, alin. f) din Ordinul nr. 2605/2010 referitoare la procedura de aplicare a măsurilor asiguratorii, rezultă că [redacted] nu s-a sustras de la plata contribuţiilor către bugetul statului, nu există un astfel de pericol conturat de comportamentul acestui contribuabil, nu este ascuns sau risipit patrimoniul pentru a deveni eventual imposibilă recuperarea sumelor datorate bugetului de stat, aşa încât, contestaţia la executare va fi admisă, vor fi anulate procesele verbale nr.870/17.04.2015 şi nr. 950 din 27.04.2015, decizia de instituire măsuri asigurătorii nr. AF GJ3417/17.04.2015 emisă de DRAF 4 Tg-Jiu şi procesul verbal de sechestru asigurator bunuri mobile nr.GJ 58766/17.04.2015 emis de AJFP GORJ.

Decizia de instituire a măsurilor asiguratorii nu cuprinde o veritabilă motivare a măsurii luate de organele de control fiscal – aşa cum impun prevederile art. 129 din OG nr. 92/2003 şi art. 2.1, art. 5.1.1 din Ordinul nr. 2605/2010, deoarece generic se referă la pericolul de sustragere a contribuabilului, fără să fie indicate elemente care să contureze intenţia de sustragere, ascundere sau risipire a patrimoniului iar existenţa unei sesizări penale nu este de natură a susţine măsura instituită prin decizia contestată.

b)Apelul ANAF prin DGRFP Craiova – AJFP Tg-Jiu, este nefondat , astfel încât va fi respins cu următoarea motivare:

Corect prima instanță a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a AJFP Gorj și DGRFP Craiova în raport de prevederile art. 36 și art. 56 Cod procedură civilă, acestea fiind constituite potrivit legii și emițând actele contestate.

Referitor la procesele verbale încheiate de organele de control, acestea trebuiau cenzurate de instanța de judecată atâta timp cât constituie temei în emiterea deciziei de instituire a măsurilor asiguratorii, cuprinzând constatări ce au fost contrazise prin verificarea actelor financiar contabile emise de [redacted] și care au demonstrat că nu există nici un pericol real ca societatea comercială să se sustragă de la plata contribuțiilor către bugetul statului sau să își înstrăineze patrimoniul.

Apelul este nefondat și în ceea ce privește aplicarea art. 453 Cod procedură civilă de către instanța de fond.

Tribunalul va admite apelul [redacted] în temeiul prezentelor considerente și a dispozițiilor art. 480 Cod procedură civilă, va respinge apelul ANAF și va menține restul dispozițiilor sentinței.

În apel, va fi dispusă majorarea onorariului pentru expert Juscu Nicolae de la 1.000 lei la 3.500 lei - în sarcina [redacted] SRL având în vedere complexitatea expertizei efectuate.

În temeiul art. 453 Cod procedură civilă, vor fi obligate în solidar intimatele pârâte la cheltuieli de judecată către [redacted] SRL - în apel - în cuantum de 4.000 lei - compuse din onorariu avocat, onorariu expert și onorariu expert parte.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge ce nefondat apelul ANAF prin DGRFP Craiova-AJFP Tg-Jiu.

Admite apelul declarat de apelanta contestatoare [redacted] SRL, împotriva sentinței nr.5035 din 9.07.2015, pronunțată de Judecătoria Tg-Jiu, având ca obiect contestație la executare.

Schimbă sentința în sensul că respinge excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea proceselor verbale nr.870/17.04.2015, 950 din 27.04.2015 și admite în totalitate contestația la executare.

Anulează procesul verbal nr.870/17.04.2015 și nr. 950 din 27.04.2015, decizia de instituire măsuri asigurătorii nr. AF GJ3417/17.04.2015 emisă de DRAF 4 Tg-Jiu și procesul verbal de sechestru asigurator bunuri mobile nr.GJ 58766/17.04.2015 emis de AJFP GORJ.

Menține restul dispozițiilor sentinței.

Dispune majorarea onorariului pentru expert Juscu de la 1.000 lei la 3.500 lei - în sarcina [redacted]

Obligă în solidar intimatele pârâte la cheltuieli de judecată către [redacted] - în apel - în cuantum de 4.000 lei - compus din 2.000 lei, onorariu avocat, 1.000 lei onorariu expert și 1.000 lei, onorariu expert parte.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 07 Februarie 2017, la Tribunalul Gorj.

Președinte,
Antoaneta Lotica Tîlvescu

Judecător,
Gheorghița Eftenoiu

Grefier,
Adela Liana Lincă

ALT/ALL/8ex/01.03.2017